

21. Raamattuluento: Uupuneille sydämille

...Kun me uuvumme niin,
ettei rukouksiin
eikä valvomiseen ole voimaa,
hän on puolustaja,
esirukoilija
eikä heikkoja, huonoja soimaa.
VK 310:6

Kuka kantaisi taakkamme?

Olemme vielä matkalla, toivon mukaan matkalla kotiin. Tällä matkalla tarvitsemme paljon voimia, viisautta, ymmärrystä ja Sanaan luottamista. Matka ei ole suinkaan helppo. Täynnä vaaroja se matka on ja tie on kaita. Seuraavassa on kuitenkin muutamia toivon ja lohdutuksen sanoja sinulle, joka tahdot vaeltaa Herran tietä. Haluan puhua sinulle sanoilla, jotka jäisivät kantamaan sinua eteenpäin elämässäsi. Toisaalta nämä lienevät vaikeimpia sanoja kirjoitettavaksi ja puhuttavaksi. Pelkkä oppi ei nyt yksin riitä, eikä pelkkä tieto. Näin puhuessani en voi sanasta sanaan turvautua Raamattuun. On puhuttava myös oman kokemuksen äänen painoilla, niillä, jotka on itse Herran koulussa saanut ja oppinut. On helpompi asettaa vaatimuksia, kuin julistaa vapautusta ja lohdutusta. Edellisissä luennossani on puhuttu paljon opillisista asioista, mutta toki myös elämään liittyvistä ongelmista ja kysymyksistä. Tässä luennossa käsittelemme aivan erityisesti elämisen ongelmia, sillä kuulen koko ajan viestejä kiusatuilta ja vaivatuilta ihmisiltä, saan postia elämän vaikeuksista ja ahdistuksista.

Kristittyjen keskuudessa esiintyy usein erästä pahaa sairautta. Tämä tauti tuntuu käyvän yhä vaikeammaksi ja lääkkeet ovat kuin lukkojen takana. Eräs sairauden muoto on se, että ollaan väsyneitä olemaan vahvoja. ”*Olemme luonnostamme juutalaisia*”, kirjoitti apostoli Paavali. Se merkitsee kohdallamme vaatimusten maailmaa, vaatimusten painetta, joka tulee ulkoapäin, mutta myös oman mi-nämme sisältä ja joita paineita yritämme sitten urheasti toteuttaa kunnon kristittyinä. Koemme, että on oltava vahva ja voimakas. Kasvatuksemme, elinympäristömme, työpaikkamme, jopa kotimme ovat saattaneet ajaa meitä valtavaan suorituksen paineeseen. Sielunhoidossa tapaa näitä ihmisiä. He tarvitsevat hoitoa vahvuuteensa. Se estää heitä lepäämästä. Vahvuuden vaatimuksia on raskas kantaa. Niiden kuormien alle näännyy. Valitettavasti nämä kuormat ovat osittain itse itsellemme asettamia. Mutta on kuormamme muidenkin meille antamia. Olemme saattaneet ne hyväntahtoisuudessamme ja velvollisuudentunnossamme ottaa vastaan. Tämä on murtanut monet. Joskus ihmisen on rikkonut toisen ihmisen kovuus.

Jeesus neuvoi kerran: ”*Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon*” (Matt. 11:28). Siinä se on! Mutta eräessä saarnassa sanottiin, että nämä Jeesuksen sanat olisi ymmärrettävä niin, että sana lepo tarkoittaakin jonkinlaista paussia. Eli, kun tulemme Jeesuksen luo, hän siinä hetken siunaa taakkamme ja lähettää meidät taakkoinemme jatkamaan matkaa. Saamme jatkaa matkaa nyt siunatun taakan kanssa. Mutta minkä ihmeen taakan kanssa? Eikö hänen pitänyt antaa niistä lepo? Tällainen yksioikoinen, kolkko, julistus saattaa olla mitä hirvittävin-

tä evankeliumia. ”*He sitovat kokoon raskaita ja vaikeasti kannettavia taakkoja ja panevat ne ihmisten hartioille, mutta itse he eivät tahdo niitä sormellakaan liikuttaa,*” Jeesus sanoo (Matt. 23:4). Tällaista tekee aikamme uskonnollisuus niin kipeän usein. Uskonnolla ja aidolla Kristus-uskolla on kuitenkin huikaiseva ero. Toinen kuormittaa, toinen vapauttaa. Kuinka toisella lailla Herramme puhukaan, toisella lailla kuin uskonnot. Herran sanassa oleminen ei voi olla taakka. ”*Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon. Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.*” (Matt. 11:29,30).

Mikä on sinun ongelmasi, mitä taakkoja sinä kannat, kuka ne sinun selkäsi säilytti? Uskallammeko jättää niitä pois, tai ainakin niitä, joita ei todellakaan ole tarkoitettu kannettavaksemme? Mikä sinut murskasi? Pelkäätkö ehkä suututtavasi Jumalan, kun etsit vapautta?

Siionin Virsi kehottaa:

*Tulkaa työtätekeväiset, kaikki, kaikki taakan kantajat,
armahdusta etsiväiset, kuorman alla horjuvat.
Herra Jeesus kutsuu teitä, omiin töihin eksyneitä,
sydämen hän virvoittaa, heikon uskon vahvistaa.
Tuntee matkan, kulkemanne, kulkemanne,
nostaa taakan harteiltanne, helpottuu jo päivän helle.
Kiitos olkoon, kiitos olkoon Jeesukselle. (SV 58:1).*

Tässä puhutaan aidosta, oikeasta Jeesuksesta. Ja voi kuinka rakastettava onkaan Herramme! Kuinka syvästi täytyykään Herran vihata taakkojen antajia. Silti he eivät näytä koskaan häviävän keskeltämme.

”*Kun tämä kansa, papit tai profeetat kysyvät sinulta: 'Minkä sanan Herra on nyt pannut taakaksemme?', niin vastaa heille: 'Te itse olette tulleet minulle taakaksi, ja minä heidän teidät pois, sanoo Herra.' Jos profeetta, pappi tai joku kansasta nimittää minun sanaani 'Herran taakaksi', minä vaadin hänet ja hänen perheensä sanoistaan tilille!' "Mutta jos te vieläkin puhutte "Herran taakasta", Herra sanoo näin: 'Koska te yhä minun kielloistani välittämättä puhutte 'Herran taakasta', minä tempaisen teidät maastanne ja paiskaan luotani pois - teidät ja tämän kaupungin, jonka minä annoin teille ja teidän isillenne. Minä panen teidän päällenne häpeän ja häväistyksen kuorman, jota saatte lakkaamatta kantaa. Se ei unohdu ikinä.'* (Jer. 23:33,34,38-40). Herra ei siis ole antanut sanaansa kuormittaakseen sillä meitä, vaan hän on tullut ottamaan sanansa voimalla taakkamme pois. Näinhän Herra itse sanoo sanassaan. Jeesuksesta profetoitiin kerran: ”*Ikeen, joka painaa heidän hartioitaan, valjaat, jotka painavat olkapäitä, ja heidän käskijänsä sauvan sinä murskaat, niin kuin murskasit Midianin vallan*” (Jes. 9:3).

Eräs sielunhoitaja vastasi kysyttäessä, miten hän jaksaa kantaa niin monien taakkoja: ”En minä jaksakaan. Herra on tehnyt minusta astian, jossa ei ole pohjaa lainkaan. Kun he tuovat taakkansa minulle, minä sujautan ne heti pohjattoman astiani kautta suoraan Kristukselle.” Niin sen on tapahduttava! Taakat on opittava antamaan Kristuksen kannettavaksi! Siinäpä siunattua oppia! Ja juuri tämä on niin vaikeaa.

Aikamme taakankantajia on paljon uskonnon piirissä. Uudestisyntymätön, Jumalan Voimaa tuntematon ihminen asetetaan usein uskovaisen rooliin. On rakastettava ja tehtävä työtä. Siihen opastetaan.

Herran ristin kantajiksi
meidät kaikki kastettiin,

lähimmäisten auttajiksi
 arkipäivän askeliin.
 VK 442

Näinköhän? Ei! Voi hirvittävää taakkaa, minkä tällainen nykypäivän opetus voi aiheuttaa! Voi kauheaa puhetta! On julmaa, jos pitää ruveta uskovaiseksi ja ruveta uskovan töitä tekemään. Herran ristin kantajiksi ei yllä kukaan muu kuin Hengen täyttämä ihminen ja jos on saanut siihen kutsun Herralta. Kaste velvoittaa meidät kuolemaan kaikelta; ei kantamaan Kristuksen ristiä, vaan kuolemaan ristillä kaikelle muulle ja ottamaan Kristus elämäksi. Ja kuitenkin: pelkästään uskonnollista kansaa komennetaan sellaisiin suorituksiin, joihin ei ole olemassa minkäänlaisia edellytyksiä. Ei ihme, että rikkoutuneita ja murskattuja sieluja on niin paljon ja kaikkialla ja ylen runsaasti tavallisen kirkkokansan parissa.

Samanlainen vaatimustauti kalvaa usein aitojakin uskovaisia. Liian usein kuulee saarnattavan pelkkää lakia uskoville tarkoitetuissa tilaisuuksissa. Harvoin, ylen harvoin, kuulee puhdasta ja aitoa armon evankeliumia. Masentavaa on kuulla, kuinka joku julistaja väittää saaneensa illan tekstisano-mansa Herralta, mutta voi millaisen tekstin – pelkkää lain saarnaa! Kukahan tämä kyseinen "herra" on ollut? Eikö se ole juuri tuo suorituskristillisyyden julma herra, Valhe-Kristus, yliminä, mikä sen nimi sitten lieneekään, mutta samasta pirulaisesta on kyse? Ja kurjat taakan kantajat ovat nääntymässä asetettuihin vaatimuksiin. Mutta voiko sellainen kuormankantaja eheytyä? Toki voi.

Siispä taakat Herralle! Kuormat tulee kammeta Kristukselle! Riittää kannettaviksi ne kuormat, jotka kuuluvat meille, sillä: ”Jokaisen on kannettava oma kuormansa” (Gal. 6:5). Elämä itse antaa tarpeeksi kannettavaa.

Lohdituksen sanoja:

”Herra on lähellä niitä, joilla on särkynyt sydän, hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli. Monet vaivat kohtaavat vanhurskasta, mutta kaikista niistä Herra hänet vapauttaa.” (Ps. 34:19,20).

”Murtunut mieli on minun uhrini, särkynyttä sydäntä et hylkää, Jumala” (Ps. 51:19).

”Hän virvoittaa väsyneen ja antaa heikolle voimaa. Nuoretkin väsyvät ja nääntyvät, nuorukaiset kompastelevat ja kaatuvat, mutta kaikki, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy.” (Jes. 40:29–31).

Miten tunnistaisin taakkani?

Ensimmäisiä edellytyksiä kuormiemme keventymiseen on tuntea Jumalan sanan avulla Jeesus Kristus sellaisena kuin hän. Usein Kristus kuuluu vain hengellisten tilaisuuksien piiriin. Arkielämässä on tultava toimeen omin voimin. On hyvä tajuta, että arkielämäkin kuuluu Kristukselle. Paavali on meitä tässä asiassakin opastamassa. Hän sanoo: ”Minulle elämä on Kristus ja kuolema on voitto” (Fil. 1:21). ”Kestän kaiken hänen avullaan, joka antaa minulle voimaa” (Fil. 4:13).

Kun Kristuksesta saa tulla koko elämäksemme, taakat helpottuvat. Lasten sopii kyllä laulaa: ”Jeesus lasten auttaja...”. Mutta meidän on hyvä aikuistua ja ymmärtää, että Jeesus ei ole vain auttajamme vaan meidän ELÄMÄMME. Tämä on yksi tärkeimmistä oivalluksista, joka tulee saada eheytyäkseen. Murskattu sisinkin alkaa elpyä.

Taiwanilainen pappi kertoi ajaneensa autolla maaseudulla ja havainneensa vanhan naisen kantavan raskasta säkkiä olallaan. Mies pysäytti kuorma-autonsa ja pyysi naista kyytiin lavalle. Nainen suostuikin. Pitkän matkan ajettuaan ajaja huomasi, että nainen kyllä seisoi lavalla, mutta raskas säkki oli edelleenkin naisen selässä. Pappi neuvoi laskemaan säkin lavalle, jolloin olo yhä helpottuisi ja vanhus saisi kunnolla levätä. ”Voi, se olisi jo aivan liikaa”, nainen huudahti.

Tällainen näyttää olevan meidänkin taivasmatkamme. Olemme ehkä oppineet jotain siitä, että matka on ilmainen, että se on maksettu. Mutta taakkamme me pidämme visusti selässämme. Ei ihme, että selkään koskee. Ei ihme, että puhe levosta tuntuu utopialta. On niin vaikeaa muistaa, että:

"...vanhurskauden hedelmänä on oleva rauha. Siitä kasvaa levollinen luottamus, turvallisuus, joka kestää iäti. Minun kansani saa asua rauhan niityillä, turvallisissa asuinpaikoissa, huolettomilla leposijoilla. Metsää kaatuu lakoon, kaupunkeja sortuu maahan, mutta te onnelliset, te saatte kylvää kaikkialle, missä vesi kostuttaa maan, saatte päästää härkänne ja aasinne vapaasti kulkemaan laitumilla". (Jes. 32:17–20).

Murehditko sinä niin kuin pakanat, vai tunnistatko sinä turhat kuormasi? Eikö niistä suurin osa ole turhaa? Anna hermojesi levätä Jeesuksessa Kristuksessa. Opettele jättämään Herralle tuo hermostunut tohina, sillä: *"Kristus on meidän rauhamme"* (Ef. 2:14). Vain Kristus voi ottaa meidän yliminämme herruuden pois ja heittää sen meren syvyyteen.

Kristus seisoo tien laidalla ja viittoilee ihmisille - raskaita taakkoja kantaville ihmisille – ja kehoittaa nostamaan taakkansa hänelle. Mutta ei, ihmiset kulkevat ja raahustavat taakkoineen hänen ohitsensa. Liian usein Herra viittoilee ja pyytelee turhaan.

Meidänhän pitää kantaa ahdistusta?

Eikö Raamattu opeta, että taivaan tielle kuuluu paljon vaivoja ja ahdistuksia?

"Me kestämmme sitkeästi vaikeudet, vaivat ja ahdingot, ruoskimiset, vankeudet, mellakat, raadannan, valvomisen ja paastoamisen" (2. Kor. 6:4,5). *"...He sanoivat: `Jumalan valtakuntaan meidän on mentävä monen ahdingon kautta.`"* (Ap. t. 14:22). *"Me riemuitsemme jopa ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyyttä..."* (Room. 5:3).

Tämä on aivan totta, aivan varmasti. Mutta me puhumme tällä kertaa niistä taakoista, niistä kuormista, siitä ahdistuksesta, jotka eivät meille kuulu Sanankaan perusteella. Jeesus sanoo: *"Älkää siis huolehtiko huomispäivästä, se pitää kyllä itsestään huolen. Kullekin päivälle riittävät sen omat murheet."* (Matt. 6:34).

Jos murehdimme eilisiä, jos murehdimme huomisia ja taakkoina ovat vielä tämänkin päivän kuormat, silloin meillä on kolminkertainen rasitus kestokykyymme nähden. Silloin käy huonosti. Selkämme ei kestä. Hermomme eivät kestä. Psygyke ei kestä. Ja kun psygyke ei kestä, se siirtää sisimpämme kuormaa myös fyysiselle minällemme, kehollemme. Pian on jo kipeänä joka paikka. Siksi *"kullekin päivälle riittävät sen omat murheet"*.

Emme voi välttää kaikkia sairauksiamme. Emme voi välttää kaikkea elämän tilanteisiimme liittyvää. Mutta on syytä tutkia, missä kohden teemme väärin. Tarvitsemme joskus tässä tutkimuksessa todella hyvää sieluhoitajaa, joka paremmin näkee ongelmamme ja turhat taakkamme. Useimmiten auttaa se, että saamme kasvaa Jumalan sanan tuntemisessa ja että Jumalan sana saa muokata sisintämme. Lepo löytyy Sanasta. Syö siis enemmän niin voit paremmin! Pelkkä lasten tuttipullomaito ei elätä erämaassa. Lue siis usein lupauksen sanaa, mutta älä velvollisuuden pakosta.

On hyvä muistaa, että on ero olla ahdistuksessa ja olla ahdistunut. Ahdistuneisuus kertoo jostakin sisimmässämme olevasta viasta. Pelätessämme pelko kohdistuu johonkin kohteeseen. Pelolla on kohde, joka tulee selvittää, sillä eihän meitä ole asetettu pelkäämään. *"Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon. Pelossahan on jo rangaistusta; se, joka pelkää, ei ole tullut täydelliseksi rakkaudessa."* (1. Joh. 4:18). *"Te ette ole saaneet orjuuden henkeä, joka saattaisi teidät jälleen pelon valtaan. Olette saaneet Hengen, joka antaa meille lapsen oikeuden, ja niin me huudamme: `Abba! Isä!`"* (Room. 8:15). *"Miksi te noin pelkäätte, vähäuskoiset?"* (Matt. 8:26). *"Älä pelkää, vaan usko"* (Mark. 5:36). On toki oikeaakin pelkoa. Siitä on muutamia raamatunpaikkoja tekstiversiossa (Ap. t. 9:3; 1. Piet. 1:17; 1. Piet. 3:2; Luuk. 1:50; Luuk. 5:26; Luuk. 7:16; Luuk. 12:5).

Mutta ahdistuneisuus on aina kohteeton. Se vain on, eikä aina tiedä mistä se tulee. Ahdistuneisuudestakin voi päästä. Ahdistuneisuus tulee silloin, kun psyyke kantaa liian suurta kuormaa, usein tunnistamatontakin kuormaa. Kun syy löytyy, ahdistuksenkin on väistyttävä. Ahdistuneisuus tulee usein menneisyydestä, sen muistoista, jotka ovat syöpyneet sisimpäämme, ja tahtovat aika ajoin muistuttaa olemassaolostaan. Mutta nekin voidaan voittaa. Puhuminen ja hyvä kuuntelija ovat oivia välineitä. Sanalla Jumala loi maailman. Sanalla ihminen paranee. ”*Herra, Herra on minulle antanut opetuslasten kielen, niin että minä taidan sanalla virvoittaa väsynyttä; hän herättää aamu aamulta, herättää minun korvani kuulemaan opetuslasten tavalla*” (Jes. 50:4).

Kuka sinua orjuuttaa?

Keski-ikäinen mies haluaa puhua, sanoo tarvitsevansa apua. Hän ei kyllä itsekään tiedä, mitä apua hän tarvitsee. Hän sanoo olevansa uskovainen. Hän on Jumalanvaltakunnan mies. Mutta on rajua ahdistuneisuutta. Voimat ovat vähissä. Saisiko niistä puhua? Puhumme, tai itse asiassa hän puhuu. Kohta Herra näyttää jotakin. Miehellä on ikävä isää. Mitä on tämä isän ikävä?

Tällä miehellä on kyllä isä. Mutta häneltä puuttuu henkinen isä. Ei ole ollut isän mallia, miehen mallia. Henkisesti isä on ollut poissa. Äiti on vahva ja voimakas. Hän on se, joka on aina sanonut, missä kaappi seisoo. Isä on alistunut siihen. Äiti on aina sanonut sen, miten ollaan uskomassa. Äiti on antanut syntiluetelot joita tulee noudattaa. Jos äitiä vastaan on tullut rikettä, on tehty syntiä suorastaan Jumalaa vastaan. Se on aiheuttanut suurta syyllisyyden tuntoa lapsissa.

Vähitellen tämä alistettu mies alkaa tajuta, ettei hänellä olekaan varsinaista jumalasuhdetta. On vain äitisuhde. Äiti on jumala. Äiti hallitsee vieläkin naimisissa olevaa poikaansa, jo monen lapsen isää.

Kun sitten keskusteluissa tuntemattomille uhkille tulee nimet, ahdistus helpottaa. Syy-yhteydet alkavat hahmottua. Karu todellisuus paljastuu ja karun totuuden tilalle saa tulla Jumalan täydellinen armo. Alkaa helpottaa. Mutta kaikkeen siihen menee aikaa. Jumalanvaltakunnan miehen suurin ongelma oli ollut se, ettei hän tuntenut aitoa Jumalan valtakuntaa!

Mutta pelkkä totuus on liikaa vammautuneelle. Kristuksesta sanotaankin: ...”*Hän oli täynnä armoa ja totuutta*” (Joh. 1:14). Tarvitaan runsain mitoin armoa totuuden lisäksi. Tosin vain totuus tekee vapaaksi. ”*Te opitte tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita*” (Joh. 8:32). Mutta pelkkä totuus meistä itsestämme tappaa varmasti! Sitä emme kestä.

Edellä kuvatun miehen kokema orjuus on järkyttävää - ja kovin yleistä. Orjuuden muodot vain vaihtelevat. Kuka on sinun orjuuttajasi? Minkä tai kenenkä orja sinä olet? Oletko antanut uudelleen sitoa itsesi. Muista: ”*Vapauteen Kristus meidät vapautti. Pysykää siis lujina älkääkään alistuko uudelleen orjuuden ikeeseen*” (Gal. 5:1). Orjuus ja orjan mieli tulee siitä, että koetamme omilla ponnisteluillamme kelvata Elämän Herralle. Kun ymmärrämme jättää myös pyhityskilvoittelun Herran työkseen meissä, rauhoitumme ja orjuus katoaa. Lepo ja rauha täyttävät mielen. Epäuskon orjuus muuttuu kiitokseksi.

Meidän orjuuttajamme on usein siis epäuskomme, kun me emme luota tarpeeksi Jumalan johdattukseen. Usein huudamme: Herra armahda, Herra armahda, Herra auta! Tällainen huuto voi olla joskus tositarpeeseenkin. Usein se on kyllä epäuskon huutoa, kun ajattelemme, millaisia meidän tulisi olla kristittyinä, mutta emme siihen kuitenkaan yllä. Silloin Herra saa kuulla hätähuutoamme. Kun haluamme paremmin tuntea ja kokea Jumalan armoa ja siunausta, silloin alamme huutaa armoa ja apua. Emme muista aina: *Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on [jo] siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa.* (Ef. 1:3). Hän on jo siunannut, hän on jo armahtanut ja kuitenkin me saatamme huutaa luottamuspulasamme: Herra armahda! Näitä huutajia on maailma pullollaan.

Usein ahdistus, taakka, stressi - mitä nimeä ylikuormittumisen nimenä käytetäänkään - on niin valtava, että tarvitaan suoranaista rukoustaistelua, ennen kuin ahdistus pakenee. Tähän tarvitaan mukaan uskollisia ystäviä. Tämä taistelu on siunattua vaikka alussa tuntuksikin siltä, että Jumala on vihollinen ja vastustaja. Näin ei kuitenkaan ole. Uskolla taistelu voitetaan. Siinä taistelussa usko kasvaa ja voittoja tulee. Älä hellitä, sinä kuormien kantaja, sillä Kristus on sinun puolellasi. Hän taisteli kerran niin, että tuska tuli hikenä ja veripisaroina ulos - meidän tähtemme. Meillä on nyt paikka, johon voidaan taakat laskea. Mutta opettelemaan me sitä joudumme. Etsi aitoja ystäviä taisteluusi.

Tarvitsemme hengellistä ymmärrystä ja luottamusta. Olemme mukana kasvuprosessissa Hänen tahtonsa mukaisella vauhdilla. Jos yritämme saada Herraa oman tahtomme tahtiin, saamme turhaan huutaa ja kuluttaa voimiamme. ”Tapahtukoon sinun tahtosi” on rukous, josta elämä alkaa. Kun elämme Jumalan tahdon mukaista elämää, kaamea orjuus, ahdistus, väsymys, epätoivoinen pyristely ja hermoilu väistyvät.

Särkynyt saviruukku

Puhun vielä eräästä särkyneestä ihmisjoukosta. Tässä ei tarkoiteta niitä särkyneitä ruukkuja, jotka Jumala on murskannut ja siunannut tällä tavoin. He kyllä paranevat Jumalansa koulussa. He laulavat:

*Olen särkynyt; saviruukkupala palalta murtui pois.
Vain ihmettelin ja itkin. En millään murtunut ois.
Sinä, Herra, minut murskasit, vaan talletit kaikki palat...*
(Liisa Pukkila-Pajunen)

Puhun tässä nyt sen sijaan toisella lailla särkyneistä. On näet olemassa ihmisiä, jotka ovat kokeneet elämässään niin syvän sisäisen rikkoutumisen, että kuormien pois antaminen ei omin neuvoin onnistu. Ehkä lapsuudessa koetut hylkäämiset, hyväksikäytöt tai rakkauden puute ovat särkeneet saviruukun siruiksi. Tällaiselle ihmiselle ei voi sanoa, että on heitettävä taakat pois. Se aiheuttaa vain lisää ahdistusta. Tarvitaan Jumalan Pyhän Hengen syvähoitoa, että näin syvät vammat paranisivat. Paraskaan terapia ei tahdo auttaa. Tarvitaan suunnattomasti aikaa. Tämän vuoksi tarvitaan sellaisia rakastavia ihmisiä - ja joilla on Pyhän Hengen sisäisen parantamisen armolahja - jotka hoitavat näitä rikkimenneitä. Näin he löytävät turvakaupungin, lepopaikan, virvoittavat vesilähteet ja laitumen. Silloin nämäkin, monin tavoin murskatut ihmiset, saavat kokea Kristuksen rauhaa. Tämä kaikki on mahdollista. Tällaisia rukoilijoita, rinnalla kulkijoita, armolahjoilla varustettuja ihmisiä, tämä aika ja sen rikkoutuneet ihmiset tarvitsevat. Herra heitä antakoon!

Olemme kulkeneet nytkin palan matkaa Herran tiellä. Toivotan siunattua matkaa sinulle kanssasisar tai -veli. Emme ehkä tunne toisiamme, mutta Herra meidät tuntee. Sen sijaan kovin vähän me ehdimme täällä ajassa oppia tuntemaan Kristusta, Vapahtajaamme. Tärkeintä on kuitenkin se, että tuntemme hänet niin, että voimme periä iankaikkisen elämän. ”Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut” (Joh. 10:15). ”...hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, hänen tuntemisensa kautta...” (2. Piet. 1:3).

Iankaikkisuus taivaassa on sitten sitä aikaa, jolloin hänet opimme oikein tuntemaan. Siihen kuuluu iankaikkisuus.

*”Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, hänen, joka on voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa” (Ap. t. 20:32).
Amen.*